

Hotel Whiskey

Risto Pykälä

HOTEL WHISKEY

RISTO PYKÄLÄ

HOTEL WHISKEY

Ensimmäinen painos

HOTEL WHISKEY

© 2024 Risto Pykälä

Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8394-8

Prologi

Oloni on oudon tuntuinen. Tuntuu kuin katselisin itseäni peruutuspeilin kuvakulmasta. On kuin joku näyttäisi päässäni elokuvaa. Näen itseni jostain ulkopuolelta.

Olen autossani Malmin lentokentällä, melkein parkkipaikalla. Olen juuri ajanut auton sivuun outhojen näköhäiriöiden tähden. Vasemmalla näkyvän, ilmailuliiton pihalla metallitangon nokassa olevan purjelentokonemuistomerkin siivet näyttävät elävän aaltomaisesti väristen, samoin sen takana olevan rakennuksen laudoitus.

*Ratilla oleva käteni on tunnoton. Aivan kuin ratis-
ta pitäisi kiinni vieras käsi. Ehdin pelästyä kunnes
epämiellyttävyyys katoaa ihan kohtuulliseksi tunteen
ja näkymien sumuksi.*

Rajatuissa seikkailuissa Kontulassa

Vaikka minulle nykyisin sopii kuolla milloin tahansa, ei ollut vielä hetki. Olen sairaalassa. Ympärilläni liikkuu turkoosiin, tummansinisiin ja valkoisiin työasuihin pukeutuneita henkilöitä. Aiemmassa tilassa, josta minut juuri siirrettiin tänne, kaikilla oli vihreät asut. Luulin ennen, että kaikilla on sairaalassa valkoiset asut. Yhdellä on pidempi valkoinen takki. Hänen täytyy olla lääkäri.

Muistan hämärästi olleeni ambulanssissa ja saapumiseni jälkeen oudosti ääntelevän, todella epämiellyttävän tuntuksen lieriön sisällä, jonka jälkeen käteeni ruiskutettiin jotain nestettä. Tiedän kuitenkin, että elämäni on peruuttamattomasti muuttunut. Puheen muodostaminen on työn takana. Oikea käteni ei toimi. Jaloistani en ole varma.

Risto:

Istun junassa. Vaimoni istuu melkein vastapäätä. Täsmälleen vastapäätä on tyhjä tila. Olemme valinneet vaunun päässä olevan kolmen istuimen yhdistelmän välttääksemme tuntemattoman matkaseuralaisen. Vieressäni olevalle tyhjälle istuimelle olen

samasta syystä laittanut kevyen italialaisen olkalaukkuni. Olen asentamassa puhelimeeni HSL-sovellusta.

Tulen välittömästi jatkamaan matkaa rautatieasemalta Konttulan. Vaimo jää keskustan kirpputoreille Ullanlinnan ja Punavuoren ja pitkälti Fredan ympärille rakentuvalle design-alueelle.

Olemme Keravan asemalla. Junan konduktööri neuvottelee käsittämättömän kärsivällisesti teini-ikäisen liputtoman matkustajan kanssa. Neuvottelua on jatkunut jo viitisen minuuttia. En mitä ilmeisimmin sopisi konduktööriksi. Olisin luovuttanut jo ensimmäisen minuutin aikana ja siirtynyt autoritäärisiin menetelmiin. En jaksaisi kuunnella nuoren aivottomia selittelyjä. Konduktööri ohjaa nuoren korrektisti ulos junasta.

Juna lähtee liikkeelle. Muistelen jo metroaseman järjestelyjä. En ole käyttänyt metroa aikoihin. Sovelluksen asentaminen kirjautumisineen on poikkeuksellisen helppoa, myös lipun ostaminen. Katson kartasta Kontulan metroaseman sijainnin ja reitin palvelutalolle.

Astuessani metroon, voisin olla yhtä hyvin Roomassa, Barcelonassa, Pariisissa ja pienin etnisin varauksin New Yorkissa, aamupäivän matkalla Queensista Manhattanin kautta Brooklynin eteläkärkeen Coney Islandille.

Ihmistä ei välity inhimillisistä erityispiirteistä kavaltaavia ilmeitä, eleitä. Poikkeuksena vaunun taaimmaisella, koko vaunun levyisellä penkkirivillä istuu yksin parikymppinen naishenkilö, joka näyttää etsivän jotain useammasta kassistaan. Hän tehostaa etsintää korostetuilla liikkeillä puhuen koko ajan.

Kesä taitaa olla tulossa ja mielenterveyspalvelujen avohoito näkyy jo nyt, maaliskuun lopulla. Voihan tietysti olla, että en vaan näe hänen langattomia kuulokkeitaan. Päämäärättömän näköinen toiminta johtuukin vain käynnissä olevasta puhelusta yhdistettynä kadonneen tavaran etsintään.

Kulosaari vilahtaa ohi. Sen entisestä ruotsinsuomalaisesta yläluokkaisuudesta ei näy vilaustakaan. Tosin, mitäpä junasta voisikaan nähdä.

En ole koskaan käynyt Kontulassa, kuullut kyllä. Nousen metroksi matalat raput. Huomaan olevani saman tien ostoskeskuksessa. Oikaisen sen läpi ja saan heti mielikuviani tukevan vaikutelman. Näen junassa mieleen taltioimani kartan. Kävelen päätien viereistä kevyen liikenteen luiskaa. Sadan metrin päässä on risteys, josta käännyn vasemmalla.

Olen menossa tapaamaan Henkkaa.

Olen ollut jo pari vuotta palvelutalossa Kontulassa tai hienommin sanottuna seniorikeskuksessa. Joku voisi arvella, että olen masentunut ja kyllästynyt ja että elämänintoni olisi vienyt aivoverenvuodon aiheuttama halvaantuminen. Rajatut seikkailut pyörätuolin varassa sekä toistensa klooneina seuraavien päivien keskittyminen 13 neliömetrin sviittiini palvelutalossa voisivat ajatusta tukea.

Ei, siitä ei ole kysymys. Elämäni valmistui yli kymmenen vuotta sitten. Se täytti tai jopa ylitti odotukseni ihmisineen, tapahtumineen, voittoineen, menetyksineen. Enemminkin pidän nykyisyyttä bonusaikana, ehkä hieman yhdentekevänä mutta silti.

En nuorempana uskonut saavuttavani kuudenkymmenen vuoden ikää. Olen nyt ylittänyt seitsemänkymmenen. Tämän vanhuuden haamurajan saavuttaneet luetaan muutenkin yhteiskunnasta irrotetuiksi, kohti debiiliyttä matkaaviksi pitkän linjan saattohoitopotilaiksi. Minulle ei ole luvassa millekään elämän alueelle uusia avauksia, toisaalta ei ole onneksi tarvettakaan.

Jos voisin muuttaa sviittini kolme kertaa korkeamman raken-

nuksen penthouse-huoneistoksi, saattaisin kiikaroida luoteeseen avautuvalta terrassiltani ja nähdä Malmin lentokentän kiitotiet. Jos vielä laajentaisin todellisuutta ja kykenisin kiikareillani näkemään historiaan, voisin havaita kiitotien itäpäässä olevalla niityllä liikettä. Näkisin laiskasti liikkuvia vaaleita pisteitä ja niiden ympäröimän hahmon. Se olen minä. Vaaleat pisteet ovat lampaita.

Lampaat eivät ole meidän. Teen paimenen töitä naapurin kitsaalle maatalon isännälle. Helsingistä ei tarvitse mennä maalaiskunnan alueelle ollakseen maalla. Oikeastaan koko Suomi on maalla. Yli puolet työikäisistä työskentelee maataloudessa.

Voisin vaihtoehtoisesti nähdä vanhemman herran ja minut lennättämässä lennokkia. Olemme saaneet Kiuru-lennokin 50 metrin pituisella hinauslangalla korkeuksiin. Se vavahtelee nousevan ilmavirran tarratessa sen metri ja kymmenen sentin kärkivälin siipiin. Kärjistään niksatut punaiset siivet kiiltävät auringossa. Kiiltävyyden salaisuus on siipien verhoiluun käyttämämme veden avulla kiristetty silkkipaperi. Lopullisen kireyden ja kiillon olimme varmistaneet tuhdilla kerroksella lennokkilakkaa. Lennokkikaverini, vanhempi herrasmies on Westerkillan kartanon pehtoori, isoisäni. Hän ja vaimonsa, isoäitini, muodostavat tarvittaessa perheellemme taloudellisen pelastusrenkaan. Tunnen edelleen lennökkiliiman ja -lakan tuoksun.

En yrityksestä huolimatta, saa silmiini lautarakenteista, harjakattoista kotitaloamme. Se varmaankin sijaitsee kiikarointikulmastani aluskasvillisuuden ja puiden suojassa. Sen pitäisi kyllä näkyä vaikka seitsemäntoista vuotta kentän rakentamisesta on jo muokannut kiitoteiden lievealueita pienen puiden reunustamiksi niittyalueiksi.

Aamupalaa tuova hoitaja pudottaa minut huomenen toivotuksellaan kattoterassilta takaisin tähän todellisuuteen. Jos arvuuttelisin arviolta neljäkymppisen hoitajani syntymäpaikkaa, sijoit-

taisin sen Filippiineille, mutta ehkä vain median muokkaamana yleistyksenä Filippiineistä hoitajatehtaana. Mikään hymyilevän hoitajani piirteistä ei estäisi paikan muuttamista Malesiaksi, Indonesiaksi tai Borneon koillisosiin, Thaimaahan?

Hauska ajatus tulee mieleeni. Olisinko voinut nähdä hänet aiemmin Balilla, Nusa Lembonganilla, Agus Shipwreckin ranta-baarissa? Tai ylihintaisten t-paitojen myyjänä Ubud Marketilla? Tuskin erottaisin, vaikka olisin nähnyt hänet raadollisemmin Coyotessa, Pattayalla tai Bangkokissa, Soi Cowboylla. Ajatus muuttuukin alun kiehtovuudesta jotenkin epämiellyttäväksi.

Tapaan tänään Riston. Viimeisestä tapaamisestamme on kulunut aikaa, ehkä kymmenenkin vuotta. Hetkinen, ei ihan niin kauaa. Muutama vuosi sitten tapasimme pikaisesti Asikkalan Vääk-syssä. Tapaaminen liittyi ilmailuhommiin. Annoin silloin joitain tilastoja Helsingin Purjelentokerhon toiminnasta.

Risto haluaisi nyt kirjoittaa romaanin, jossa tarinan runkona olisi elämäni. Minulla ei ole mitään sitä vastaan. Ihmettelen vaan, mitä erityistä elämässäni olisi tarinan rungolle? Ehkei siinä tarvitse ollakaan? En ole osannut valmistautua, vaikka sainkin yhden a-nelosen verran kysymyksiä. Valmistautuminen ei ole voinutkaan tapahtua kuin päässäni. En pysty käytännössä tekemään käsilläni hienomotorisia juttuja, kuten kirjoittamista. Jos pystyisin, tuntuu, että koko elämäni mahtuisi sen a-nelosen toiselle puolelle.

Sain pojaltani Janilta sanelukoneenkin. Idea oli, että voisin sinne puhua missä järjestyksessä tahansa muistamiani tarinoita. Sen käyttö osoittautui monestakin syystä hankalaksi. Vaikka niin Jani kuin Ristokin hehkuttivat sitä helpoksi käyttää, on siinä kuitenkin liikaa liikkuvia osia. Jos nykypäivän teknisessä laitteessa on kolme painettavaa nappia, on niistä minulle ainakin yksi jo liikaa. Virhemahdollisuudet kasvavat ratkaisevasti. Sitä paitsi yksinpuhelu koneelle tuntuu aika hölmöltä, ja varsinkin,

Sain olla Henryn kanssa värikkäällä matkalla. Etenimme Kontulan seniorikodin juttutuokioissamme nuoresta pajatson mahdollisuuksien innovaattorista, lentäjälahjakkuutensa hylänneestä, uskaliaiden, uusien liiketoimintojen kehittäjästä takaisin tänne kolmentoista neliön huoneeseen, maltillisempien visioiden maailmaan.

Olen ollut jatkuvasti pulassa yrittäessäni päästä kerronnassa syvempiin tasoihin, joihin Henryn elämä toden totta tarjoaa mahdollisuudet, tasoihin, joista kerronnan tulisi vasta alkaa.

Häntä tunnustellessa on jotain samaa kuin katsoessa tyyntä veden pintaa kirkasvetisessä järvessä. Voin joko katsoa veden peilimäistä kuvajaista tai vaihtamalla tarkkuusalueta nähdä erilaisen todellisuuden; valossa kylpevät järven pohjan kivet.

Vaikka Henryn tapauksessa kivetkään eivät kerro kaikkea, paljastuu niistä kuitenkin näkymät lapsuuden odotusten ja haaveiden moninkertaiseen toteutumiseen.

Vain harva voisi todeta tyytyväisyyttä tuntien:
”Voisin kuolla milloin vain”.

Risto Pykälä

